

ете билъ доста чистосърдеченъ. За това, не мож да се одържиж да не ви кажѣ че се съмнѣвамъ отъ християнското ви говоренѣе, което не бѣше друго освѣнъ едно приетруванѣе къмъ мене. Горещо го желаж. Въ тоя случай, хвърлете маската, азъ ви давамъ примѣрътъ.»

Не мож изказа чудното впечатлѣнѣе, което ми направи това писмо. На първитѣ фрази треперяхъ като залюбенъ момакъ: една ледяна ржка ми се струваше да ми стиска сърдцето. Шегуванѣето върху съвѣстното ми съмнѣнѣе ме докачи. Доядѣ ме дѣто влѣзохъ въ сношенѣе съсъ тоя човѣкъ, азъ, който толкосъ мразѣ цинизмътъ, когото имамъ за най андифилософско расположенѣе, за най лошята отъ наклонноститѣ ни, и надъ когото високомѣрието толкосъ малко владѣе.

Слѣдъ като прочетохъ това писмо, турихъ го мѣжду показалецътъ и голѣмиятъ прѣстъ на едната ржка, мѣжду голѣмиятъ прѣстъ и показалецътъ на другата; послѣ като подигнѣхъ лѣвата ржка, наведохъ бързишкомъ дѣсната, тъй щото сѣка отъ тѣхъ задържя по една половина отъ писмото.

Гледахъ на тѣзи двѣ пѣрчета книга, и размислихъ нѣколко врѣме върху непостоянството на човѣшкитѣ работи и върху измамата на външното имъ гледанѣе. «Е какво! тосѣ чясѣ едно толкосъ голѣмо желанѣе за това писмо, а сега го късамъ съсъ негодованѣе! Тосѣ чясѣ една толкосъ голѣма радостъ за мисълята, че намѣрихъ единъ приятель въ злочестиятъ си другаръ, една толкосъ голѣма надѣжда за